

Sygn. akt *XVI GC 1664/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Ewa Teofilak</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Ewelina Romaniuk

po rozpoznaniu 19 września 2017 r. w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa ***K. J., S. S., J. S. (1), J. S. (2) i M. J.***

przeciwko ***Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.***

o odszkodowanie

oddala powództwo.

SSO Ewa Teofilak

Sygn. akt XVI GC 1664/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06/08/2013 r. (data prezentaty) ***K. J., S. S., J. S. (1) i J. S. (2)*** domagali się zasądzenia solidarnie kwoty 76.000 zł (siedemdziesiąt sześć tysięcy złotych) jako odszkodowanie za spadek wartości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej nieruchomości stanowiącej zabudowaną działkę gruntu nr (...) przy ul. (...) w miejscowości O. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następującego po ustaleniu wysokości odszkodowania do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

Powodowie wskazali, iż na skutek wejścia w życie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20/06/2011 r. ich nieruchomość znalazła się w obszarze ograniczonego użytkowania, ustalonym dla (...) im. (...), w strefie Z2. Spowodowało to uszczuplenie ich prawa własności, w związku z czym na podstawie art. 129 POŚ wnieśli o zasądzenie odszkodowania.

(pozew k. 2-46, pismo z dnia 21.10.2013. kr 58-59)

Pismem procesowym z dnia 10/02/2017 r. (data stempla pocztowego) strona powodowa wniosła o zawiadomienie o toczącym się procesie ***M. J.*** celem przystąpienia do sprawy oraz sprecyzowała żądanie, wskazując, iż domaga się zasądzenia: - kwoty 38.000 zł (trzydzieści osiem tysięcy złotych) solidarnie na rzecz małżonków ***K. i J. J. (1)***, posiadających udział w nieruchomości w wysokości 1/2, w tym 25.000 zł tytułem spadku wartości nieruchomości oraz 13.000 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej wraz z odsetkami od daty wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;

- kwoty 31.666,66 zł z czego 20.833,33 zł tytułem spadku wartości nieruchomości oraz 10.833,33 zł tytułem kosztów rewitalizacji na rzecz S. S. posiadającej udział w wysokości 10/24, , wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty; - po 3.166,66 zł z czego 2.833,33 zł tytułem spadku wartości nieruchomości oraz 1.833,33 zł tytułem kosztów rewitalizacji akustycznej na rzecz J. S. (1) oraz J. S. (2) posiadających udział 1/24 każdy z nich, kwotę, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

(pismo procesowe k. 76-95)

W odpowiedzi na pozew z dnia 09/02/2017 r. (data stempla pocztowego) pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości z powodu braku legitymacji czynnej strony powodowej oraz jako bezpodstawnego i nieudowodnionego, w szczególności z powodu upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń objętych pozwem. W ocenie pozwanego, powodowie z racji nabycia nieruchomości na podstawie postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku z dnia 11/04/2012 r. zatem nie byli właścicielami nieruchomości w chwili wejścia w życie Uchwały (...), ani nawet Rozporządzenia nr (...), które po raz pierwszy ograniczyło prawo własności nieruchomości, która znalazła się w strefie „M”. Badając treść obu aktów prawa lokalnego pozwany stwierdził, że ograniczenia ustalone dla strefy „M” analogiczne jak te, które ustanowiono dla strefy Z2. Brak nowych ograniczeń skutkuje brakiem roszczeń odszkodowawczych, które wygasły z dniem 25/08/2011 r. W dalszych twierdzeniach pozwany zarzucał brak wykazania szkody oraz związku przyczynowo – skutkowego dla obu roszczeń. Pozwany wskazywał także, że nie można do jego odpowiedzialności stosować art. 435 KC oraz z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczeń opieranych na tym przepisie. Zakwestionował też początkową datę naliczania odsetek.

(odpowieź na pozew k. 120-144)

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd zawiadomił o toczącym się procesie M. J., zakreślając termin do wstąpienia do sprawy. Oświadczeniem z dnia 18/07/2015 r. M. J. wstąpił do postępowania po stronie powodowej.

(postanowienie z dnia 28/04/2015 r. k. 232, oświadczenie o wstąpieniu do postępowania k. 248)

W uwzględnieniu wniosku strony powodowej, postanowieniem z dnia 18/12/2015 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 §1 pkt 1 KPC. Postanowieniem z dnia 24/03/2017 r. Sąd podjął postępowanie w sprawie.

(postanowienie o zawieszeniu k. 280, postanowienie o podjęciu postępowania k. 286)

Na rozprawie w dniu (...) /09/2017 r. strona powodowa wносиła o zawieszenie postępowania w związku z wnioskiem Rzecznika Praw Obywatelskich do Trybunału Konstytucyjnego oraz o zastosowanie art. 102 KPC w przypadku oddalenia powództwa. Strona pozwana wносиła o oddalenie wniosku o zawieszenie i zasądzenia całości kosztów na rzecz strony pozwanej.

(protokół k. 320-321)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość położona w O., przy ul. (...), gmina M., stanowiąca działkę zabudowaną (nr ew. (...), opisana również jako działka nr (...) – powodowie wnieśli o ustalenie przyczyn niegodności numeracji), o powierzchni (...)kw, ma urządzoną księgę wieczystą w Sądzie Rejonowym w Pruszkowie KW nr (...). Udział w tej nieruchomości w wysokości 1/8 nabyła S. S. na podstawie postanowienia z dnia 17/06/1958 r. (sygn. akt II-278/58) oraz umów sprzedaży z 1964 r.

Małżonkowie M. J. oraz K. J. są właścicielami tej nieruchomości w udziale 1/2, w ramach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej - udziały we własności nabyli na podstawie umowy dożywocia z dnia 14/10/1999 r. sporządzonej przez W. A. – notariusza w O. (rep A (...)) oraz postanowienia o nabyciu spadku z dnia 07/07/1998 r.

J. S. (1) oraz J. S. (2) są współwłaścicielami nieruchomości w udziale po 1/24, nabytym na podstawie postanowienia o nabyciu spadku z dnia 11/04/2012 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie (sygn. akt I Ns 31/12). Wcześniej,

udział odziedziczony przez J. oraz J. S. (2) należał do M. S., który nabył go na podstawie postanowienia z 1958 r. oraz umów z 1964 r. opisanych powyżej.

(dowód: odpis z KW nieruchomości k. 15-38, wypis z aktu notarialnego A nr (...) – umowa dożywocia k. 78-81)

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia OOU dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku (dalej: OOU 2007), został utworzony obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Podstawą wydania Rozporządzenia była treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono:

- 1)przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2)zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3)budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

Zaś §5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadził następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2)w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Rozporządzenie nr (...) weszło w życie 14 dni od jego ogłoszenia tj. 25 sierpnia 2007 r. Termin zawity do zgłaszania roszczeń upływał z dniem 25/08/2009 r.

Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość położona w miejscowości O. przy ul. (...), znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania 2007, w strefie „M”.

(bezsporne, dowód: Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276 z załącznikami k. 133-134)

Powodowie ani ówczesny współwłaściciel M. S., nie zgłosili pozwanemu swoich roszczeń, w zakresie obniżenia wartości nieruchomości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej na podstawie ww. Rozporządzenia.

(okoliczność bezsporna)

Na skutek m.in. zmiany w 2009 r. procedur operacji lotniczych na kierunku północno-zachodnim (M. – U.) pozwany, jako administrator lotniska O., został zobowiązany do sporządzenia i przedłożenia przeglądu ekologicznego dla (...) im. (...) w W. w zakresie oddziaływania akustycznego. Przedłożony przez pozwanego Przegląd Ekologiczny dla (...) im. (...) w W. wykazał, że oddziaływanie akustyczne portu znacznie wykracza poza teren, do którego zarządca posiada tytuł prawny. W tej sytuacji z uwagi także na powiększenie się obszaru, na którym dochodziło do przekroczeń hałasu

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku (dalej: OOU 2011), utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W..

Zgodnie z powyższą uchwałą §5 pkt 2 w strefie Z2 zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

W całej strefie OOU (§6) określono wymagania techniczne dotyczące budynków: w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235, dalej: Prawo budowlane) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy, zaś w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach – zgodnie z ustawą Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Na mocy powyższej Uchwały nieruchomości powodów znalazła się w całości w strefie Z2 ograniczonego obszaru użytkowania.

(bezsporne, dowód: załącznik do uchwały nr (...) z dnia 20/06/2011 r. Sejmiku Województwa (...) oraz uzasadnienie do uchwały, k. 40)

Pismem datowanym na 29/07/2013 r. doręczonym pozwanemu 30/07/2013 r. powodowie zgłosili swoje roszczenia odszkodowawcze w zakresie zmniejszenia wartości nieruchomości oraz nakładów na rewitalizację akustyczną, co do zasady zakreślili termin na zajęcie stanowiska do dnia 31/07/2013 r.

(dowód: pismo powodów z prezentatą pozwanego k. 44-45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody złożone przy pozwie, odpowiedzi na pozew oraz pismach dopuszczonych stosownymi decyzjami Sądu.

Postanowieniem z dnia 18/12/2015 r. Sąd zawiesił postępowanie w przedmiotowej sprawie, uwzględniając wniosek strony powodowej, ze względu na zagadnienie prawne skierowane do rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy. Należy wskazać, iż Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznając sprawę o sygn. akt: I ACa 1424/14, której przedmiotem były roszczenia związane z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska (...) w W., zwrócił się do Sądu Najwyższego z dwoma zapytaniami prawnymi:

1. Czy akt prawa miejscowego w postaci Rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) utracił moc w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko?
2. W przypadku odpowiedzi negatywnej na powyższe pytanie, czy Rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) utraciło moc na skutek powszechnego zaprzestania jego stosowania przez organy administracyjne i sądy (desuetudo), a jeśli tak - z jaką datą?

Jak wynika ze stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie odpowiedź na te pytania miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 KPC sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Wskazana przywołanym przepisem podstawa do zawieszenia postępowania zachodzi, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Zależność ta musi być tego rodzaju, że orzeczenie, które ma zapaść w innym postępowaniu cywilnym, będzie prejudykatem, czyli podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w której ma być zawieszona postępowanie. Należy także zauważyć, że przepis art. 177 § 1 pkt 1 KPC znajduje zastosowanie, gdy wynik jednego postępowania cywilnego zależy od wyniku innego postępowania cywilnego, gdyż przedmiot postępowania prejudycjalnego stanowi element podstawy

faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym. Oznacza to, że nie jest możliwe rozstrzygnięcie sprawy w toczącym się postępowaniu cywilnym bez wcześniejszego rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnych (por. post. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 sierpnia 2012 r. sygn. akt. III AUz 57/12, Lex nr 1216388, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2005 r., V CK 407/05, Lex nr 462935, post. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 kwietnia 2006 r., III APz 11/06, Lex nr 21709). Wprawdzie stosownie do treści art. 390 § 2 KPC, uchwała Sądu Najwyższego rozstrzygająca zagadnienie prawne wiąże tylko w danej sprawie, co oznacza że tutaj Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę nie będzie związany uchwałą podjętą przez Sąd Najwyższy w wyniku przedstawienia przez Sąd Apelacyjny zagadnienia prawnego w sprawie sygn. akt I ACa 1424/14 (III CZP 107/15).

Jednakże należy stwierdzić, że przedmiotowa uchwała Sądu Najwyższego wykracza swym znaczeniem poza sprawę, w której zostanie wydana. Stanowisko w niej zajęte ma bowiem bardziej uniwersalny charakter, jako, że dotyczy ono kwestii czy Rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) utraciło moc obowiązującą wskutek tzw. desuetudo, co ma kluczowe znaczenie nie tylko dla zasadności roszczeń strony powodowej w niniejszej sprawie, ale także dla zasadności roszczeń w kilku tysiącach analogicznych spraw toczących się przeciwko pozwanemu. Trzeba przy tym podkreślić, iż stosownie do treści art. 1 pkt 1 ppkt a) ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.) jednym z podstawowych zadań Sądu Najwyższego jest dbanie o jednolitość orzecznictwa sądów powszechnych. Oczywiście jest, że siła autorytetu Sądu Najwyższego powinna rzutować na orzeczenia wydawane przez sądy powszechne w innych sprawach, w których istotne dla rozstrzygnięcia będzie zagadnienie prawne objęte pytaniem skierowanym w sprawie sygn. akt I ACa 1424/14. Jeśli zatem dany problem wywoływał kontrowersje w orzecznictwie, jak w przedmiotowej sprawie, i właśnie w celu usunięcia tych rozbieżności ma zostać wydana uchwała SN rozstrzygająca ważne zagadnienie prawne, to sąd powszechny nie może tego faktu zignorować i wyrokować w taki sposób jakby uchwała nie było lub zagadnienie nie występowało. Jeśli zaś Sąd Najwyższy zdecydowałby się skierować sprawę do rozpatrzenia w składzie siedmiu sędziów, wydanie wyroku na obecną chwilę może prowadzić do niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w trybie art. 424(1) i nast. KPC.

Mając zatem na uwadze względy celowości, należało uznać, że dopuszczalna jest w tym wyjątkowym wypadku szeroka wykładania użytego w art. 177 § 1 pkt 1 KPC pojęcia „inne toczące się postępowanie cywilne”, obejmująca również swym zakresem postępowanie w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym, na podstawie art. 390 KPC. Przeciwnie stanowisko uniemożliwiałoby realizację przez Sąd Najwyższy zadania polegającego na ujednocnianiu orzecznictwa i prowadziłoby do wydawania w podobnych sprawach odmiennych rozstrzygnięć, co byłoby niewątpliwie nie do pogodzenia z podstawowymi zasadami sprawiedliwości (por. post. Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 lipca 2015 r., sygn. akt: VI ACz 900/15).

Sąd oddalił wniosek strony powodowej o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 §1 ust. 3¹ KPC, ze względu na skierowany do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 129 POŚ z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3 u i art. 64 ust. 3 oraz art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (sygn. akt K 2/17).

Okolicznościami, jakie muszą zajść, aby sąd mógł rozważać w ogóle zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 3⁽¹⁾ KPC są zainicjowanie przez sąd zawieszający odpowiedniego postępowania przed właściwym Trybunałem, zależność rozstrzygnięcia sprawy od wyniku postępowania przed Trybunałem oraz celowość zawieszenia postępowania. W ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości odnośnie kwestii obowiązywania czasowego i terytorialnego zarówno aktów prawa miejscowego ustanawiających (...) ograniczonego (...) jak i ustawy POŚ. Orzecznictwo sądów powszechnych, mimo wątpliwości wywołanych m.in. orzeczeniami NSA - postanowieniem z dnia 29/09/2009 II OSK 445/09, oraz wyrokami z 17/03/2009 r. II OSK 1195/08, II OSK 1231/08 i in., było w tym zakresie jednolite i konsekwentne. Okoliczność, iż w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, który powoływał się również we wcześniejszych latach na orzecznictwo NSA przedstawiając swoje stanowisko w związku z pytaniami do niego kierowanymi, że określone unormowanie nasuwa wątpliwości co do swojej konstytucyjności, nie uprawnia samo przez się do powstrzymania się od orzekania, jeżeli sąd orzekający nie podziela tych wątpliwości. Należy uznać zawieszenie postępowania za niecelowe, bowiem wniosek został złożony tuż przed rozprawą, na której ogłoszono wyrok, po przeprowadzeniu postępowania w zakresie w jakim było ono niezbędne dla oceny zasadności

roszczeń powodów. Ponadto wniesienie skargi konstytucyjnej nie wpływa na tok postępowania, ponieważ przysługuje ona tylko od ostatecznego orzeczenia, którym jest m.in. prawomocny wyrok. Stosownie bowiem do treści art. 64 (...), skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej w terminie 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Uwzględnienie tej skargi przez TK może prowadzić do wznowienia postępowania, w którym zastosowano niezgodny z Konstytucją akt normatywny (art. 190 ust. 4 Konstytucji RP), ale może także nie mieć w ogóle wpływu na postępowanie w sprawie.

Z powyższych przyczyn Sąd oddalił wnioski o zawieszenie postępowania w sprawie na podstawie art. 177 §1 pkt. 3¹ KPC.

Sąd oddalił wszystkie pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez strony, ze względu na fakt, iż w sprawie podstawową kwestią było zachowanie terminu zawitego do zgłoszenia i dochodzenia przez powodów roszczeń ze względu na objęcie ich nieruchomości OOU 2011 oraz – co wynikało z treści odpowiedzi na pozew – również obszarem OOU 2007. W ocenie Sądu przedmiotowe dowody były nieprzydatne dla rozstrzygnięcia, o czym szerzej mowa w części dotyczącej oceny prawnej roszczenia powodów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Roszczenie powodów nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na jego wygaśnięcie.

Jak wskazano w stanie faktycznym, powodowie dochodzili odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za zmniejszenie wartości swoich nieruchomości, na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. na podstawie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 ze zm., na podstawie art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska. W pierwszej kolejności Sąd dokonał oceny prawnej roszczenia powodów.

Treść powołanego przepisu, mówi, że jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części (ust. 1). W tej sytuacji, w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (ust. 2). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. (ust. 3) Z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (ust. 4).

Zgodnie z treścią art. 136 ust. 1 - 3 POŚ w razie ograniczenia sposobu korzystania ze środowiska w wyniku ustanowienia OOU, właściwymi w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowania lub wykupu nieruchomości są sądy powszechne. Obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem OOU. W razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.

Roszczenia formułowane na podstawie art. 129 ust. 1 i 2 POŚ podlegają ograniczeniom. Według art. 129 ust. 4 POŚ można wystąpić z nimi w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Sąd zbadał zasadność roszczenia uwzględniając zarzuty podniesione przez pozwanego. Pomiędzy stronami niesporny był fakt położenia wszystkich nieruchomości powodów – nieruchomości zabudowanej – znajdującej się w O. w obszarze ograniczonego użytkowania - strefa M, ustalonym Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07/08/2007 r. a następnie w obszarze ograniczonego użytkowania w strefie Z2, zgodnie z uchwałą nr (...) Sejmiku

Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Woj. M.. nr 128 poz. 4086).

W pierwszej kolejności należało rozważyć istnienie legitymacji po stronie powodowej do występowania z roszczeniem w niniejszej sprawie oraz czy dochowano terminu wynikającego z art. 129 ust. 4 POŚ, bowiem Sąd bada te przesłanki z urzędu.

Zgodnie z przedstawionymi dokumentami, w szczególności odpisami z KW nieruchomości powodowie K. i M. J. oraz S. S. nabyli swoje udziały we własności działki nr (...) ((...)) w O. w 1964 r. oraz 1999 r. J. S. (1) i J. S. (2) nabyli udziały we współwłasności na podstawie dziedziczenia po M. S., w 2012 r. a tym samym na podstawie art. 922 § 1 KC również w tym zakresie przysługuje im legitymacja czynna do dochodzenia objętych pozwem roszczeń.

Budynek, którym jest zabudowana nieruchomość była w momencie wejścia w życie OOU 2011 użytkowane na cele mieszkalne. Świadczy to bezspornie, że wypełniona została przesłanka z art. 129 ust. 2 POŚ, ponieważ w dacie wejścia w życie aktu powodowie byli właścicielami nieruchomości zabudowanych budynkami użytkowymi na cele mieszkalne, objętymi OOU.

W drugiej kolejności Sąd rozważył zachowanie terminu zawitego do dochodzenia przez powodów ich roszczenia, bowiem było to podstawowe zagadnienie, podnoszone przez stronę pozwaną, jako podstawa do oddalenia pozwu bez konieczności przeprowadzania postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z dnia 07 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Podstawą prawną do wydania rzeczonoego aktu stanowił art. 135 ust. 2 POŚ w ówczesnym brzmieniu. W oparciu o powyższy przepis kompetencja do utworzenia OOU została powierzona wojewodzie.

Na skutek nowelizacji dokonanej na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 175 poz. 1462 ze zm.), kompetencja do utworzenia OOU została powierzona sejmikowi województwa, który taki obszar tworzy w drodze uchwały. Powyższa nowelizacja zgodnie z art. 48 pkt 2 POŚ weszła w życie z dniem 01 stycznia 2008 r. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. zawierała także przepisy przejściowe, stanowiące, iż akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (art. 47 ust. 2 ww. ustawy).

W dacie utworzenia OOU dla (...) im. (...) w W., tj. w dniu 24 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku), art. 135 ust 2 POŚ wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, w drodze rozporządzenia tworzy wojewoda.

Przepis ten uległ zmianie, na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 r. nr 175, poz. 1462), w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2008 roku. Według tej nowelizacji, OOU dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana, jako takie przedsięwzięcie, tworzy w drodze uchwały sejmik województwa. Zmieniono zatem jedynie organ uprawniony do utworzenia OOU – w miejsce wojewody – sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia.

Zgodnie z treścią § 32 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. 2002, Nr 100, poz. 908), jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do

uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zgodnie zaś z treścią ust. 3 przywołanego wyżej §32 powyższego rozporządzenia, jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu. Przepis ten stosuje się przy tym odpowiednio, na podstawie § 143 rozporządzenia, do aktów prawa miejscowego.

Zatem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego z wojewody na sejmik województwa nie wpłynęła na moc obowiązującą Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku, bowiem w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego, polegającej na zmianie organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą, jak wywiedziono powyżej. Oznacza to, iż zmiana ustawy z dnia 03 października 2008 r. miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy tracą moc przepisy wykonawcze określające, które przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko.

Zmiany art. 135 ust. 2 POŚ w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku, bowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania; kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam - nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia 03 października 2008 roku, ani nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 09 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

W tej sytuacji należy podzielić stanowisko, że przepisy rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. zachowały moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia OOU dla (...) im. (...) w W., zaprezentowaną w uzasadnieniach szeregu wyroków Sądu Apelacyjnego w Warszawie (sprawy o sygnaturach: VI ACa 1156/10, VI ACa 1058/10, VI ACa 194/11, VI ACa 14/11, VI ACa 140/11). Słuszność tej linii orzeczniczej potwierdził także w swoim orzeczeniu Sąd Najwyższy z dnia 25 czerwca 2015 r. (III CZP 34/15) oraz w uchwale w składzie siedmiu sędziów z dnia 22 listopada 2016 r. (sygn. akt III CZP 62/16). W uzasadnieniu do tego wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, że analiza przyczyn wprowadzenia zmiany art. 135 POŚ ustawą z 03/10/2008 wskazuje, że nie wpłynęły one na zakres przedmiotowy regulacji dotyczącej ustanowienia OOU a były wynikiem usuwania usterek powstałych przy włączaniu do systemu prawa wewnętrznego regulacji unijnych, które podlegały uwzględnieniu także przed zmianą w procesie interpretacji implementującej je ustawy. Sąd podkreślił także, że nie ma wyroków sądów administracyjnych stwierdzających nieważność rozporządzenia nr (...) Wojewody (...). Oba orzeczenia na których opierają się strony wskazujące brak ciągłości pomiędzy OOU 2007 i 2011 tj. II OSK 445/09 i II OSK 502/09, mają charakter formalny, bowiem dotyczą kwestii procesowej jaką stanowi umorzenie postępowania a wypowiedziany w ich uzasadnieniach pogląd o nieaktualności Rozporządzenia nr (...) nie został poparty szczegółową analizą zmiany art. 135 ust. 2 POŚ w wyniku nowelizacji z 03/10/2008 r.

Sąd Najwyższy w przywołanym orzeczeniu odniósł się także do zagadnienia desuetudo, podnoszonego w sprawach tzw. odszkodowań portowych, czyli powszechnej, ogólnie ustabilizowanej praktyki nierespektowania określonej normy prawnej przez ogół podmiotów stosujących prawo, pomimo braku formalnej jej derogacji. Sąd Najwyższy podkreślił, że samo występowanie rozbieżności zapatrywań w przedmiocie obowiązywania Rozporządzenia nr (...) przemawia przeciwko tezie o utracie przez nie mocy. Sąd Najwyższy konsekwentnie stanął na stanowisku że nie zaistniały szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnej i motywowanej aksjologicznie instytucji desuetudo, skoro nie miały miejsca radykalne zmiany w systemie prawa ujmowanym jako całość, jak również w zakresie regulacji prawnych dotyczących ustanawiania obszarów ograniczonego użytkowania dla lotnisk. Sąd podziela powyższy pogląd i przyjmuje za własny na gruncie niniejszej sprawy.

Ze względu na powyższe należy uznać, że Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia OOU dla (...) im. (...) w W..

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nieruchomości powodów położona w O. znajdowała się w całości się w obszarze ograniczonego użytkowania ustalonym Rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia OOU dla (...) im. (...) w W. – była położona w strefie „M” OOU 2007. W obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nieruchomość ta znajduje się w strefie Z2.

Uznając, że obydwa akty prawa lokalnego - zarówno rozporządzenie jak i uchwała - swoim zakresem objęły nieruchomość powodów, należało dokonać analizy wprowadzonych przez nie ograniczeń w stosunku do nieruchomości i zbadać o ile, i w jakim zakresie ograniczenia te wpłynęły na dotychczasowy sposób korzystania z nich.

Z przeprowadzonego porównania i analizy przepisów powołanych wyżej aktów prawnych – Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) oraz Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) wynika, że ze względu na położenie nieruchomości w strefie OOU 2011, nie doszło do zwiększenia ograniczeń obowiązujących na nieruchomościach, które w okresie obowiązywania OOU 2007 były położone w jej granicach, w strefie „M”, zaś następnie znalazły się w strefie Z2. W myśl Rozporządzenia nr (...) w strefie ograniczonego użytkowania zabroniono przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci młodzieży, zmiany sposobu użytkowania budynków oraz budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży a także na cele mieszkaniowe i pod zabudowę mieszkaniową. W strefie M dopuszczono zmianę sposobu użytkowania budynków a całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w MPZP, a w przypadku jego braku na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy. Pod rządami Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) te ograniczenia dotyczą wyłącznie strefy Z1, natomiast zniesione zostały w stosunku do stref Z2 oraz OOU.

Sąd podziela tu w pełni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12 zgodnie, z którym odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 POŚ, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie przysługuje za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia, co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża ograniczenia na kolejny okres obowiązywania. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie a tym bardziej, gdy je zmniejsza (teza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.12.2008 r. II CSK 367/08, gdzie Sąd jednoznacznie wskazał, że hipoteza art. 129 ust. 2 ustawy z 2001 r. - Prawo ochrony środowiska nie obejmuje każdego ograniczenia korzystania z nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania, ale tylko takie, które w związku utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania wynikają z zakresu ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości wskazanego w akcie prawa miejscowego, tworzącego obszar ograniczonego użytkowania).

Skoro ograniczenia dla nieruchomości powodów położonej w O. zmniejszyły się z momentem wejścia w życie Uchwały (...), należy uznać, że termin z art. 129 §4 POŚ nie otworzył się na nowo. Należało, wobec tego uznać ze zgłoszenie roszczeń powodów z tytułu utraty wartości nieruchomości oraz kosztów rewitalizacji akustycznej doręczone

pozwaniemu 30/07/2013 r. zostało złożone po upływie terminu zawitego dla nieruchomości powodów, który upłynął z dniem 24/08/2009 r. W sprawie bezspornym było, że powodowie ani poprzednik prawny M. S. nie zgłosili swoich roszczeń w tym terminie do pozwanego.

W ocenie Sądu termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 POŚ, jest terminem zawitym, co oznacza, iż jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Sąd podziela i przyjmuje na potrzeby niniejszego postępowania za własną ocenę zawartą w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10/10/2008 roku (sygn. akt II CSK 216/08), iż: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia.”. Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21/08/2013 roku (II CSK 578/12) „termin z art. 129 ust. 4 POŚ stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 – 3 POŚ muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem”.

Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, jeżeli uwzględni się, że ustawodawca nie określił terminu, w ciągu którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 POŚ, jest zobowiązany zająć stanowisko co do zasadności żądań zgłoszonych przez poszkodowanego. Taką interpretację charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 POŚ wzmacnia także wykładnia językowa tego przepisu, w którym jest mowa o wystąpieniu z roszczeniami, co znaczeniowo jest terminem szerszym od terminu dochodzenia roszczeń i mieści w sobie także zgłoszenie przez poszkodowanego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 POŚ, obowiązanemu do ich wykonania.

Sąd zakwalifikował roszczenie na podstawie art. 129 i 135 POŚ, uznając, że nie było podstaw do zastosowania w sprawie art. 435 KC. Sąd orzekający popiera stanowisko Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 09 kwietnia 2010 r. (III CZP 17/10, LEX nr 584036; zob. także wyrok SN z dnia 06 maja 2010 r., II CSK 602/09, LEX nr 585768 oraz postanowienie SN z dnia 24 lutego 2010 r., III CZP 128/09, LEX nr 578138) podkreślił, że: „Przepisy art. 435 KC w związku z art. 322 POŚ i art. 129 POŚ przewidują rozłączne reżimy odpowiedzialności. Za taką interpretacją przemawia również dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości. Rozszczępienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające w emisji hałasu byłoby zresztą sztuczne”. Zresztą, nawet gdyby przyjąć, dopuszczalność zastosowania art. 435 KC jako alternatywnej podstawy odpowiedzialności, to port lotniczy nie jest przedsiębiorstwem w całości (jak wymaga ugruntowany w orzecznictwie pogląd) wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu tego przepisu, bowiem siły elementarne są wykorzystywane jedynie do części jego działalności (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 7 marca 2014 r., VI ACa 1047/13, <http://orzeczenia.waw.sa.gov.pl/>, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, LEX nr 1215402, z dnia 23 maja 2012 r., I PK 198/11, LEX nr 1219494). Nadto należy zauważyć, że przyjęcie dopuszczalności zastosowania art. 435 KC jako podstawy odpowiedzialności prowadziłoby do ominięcia 2-letniego terminu zawitego przewidzianego w art. 129 ust. 4 POŚ i niweczyłoby funkcję gwarancyjną tego przepisu, który pozwala podmiotowi nadmiernie ingerującemu w środowisko naturalne na prowadzenie racjonalnej gospodarki finansowej, umożliwiając mu zaspokojenie roszczeń poszkodowanych w przewidywalnym terminie.

Także Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 02 marca 2017r. sygn. I ACa 1210/15 (niepublikowane) wypowiedział się na ten temat, wskazując że „przyjęta w judykaturze wykładnia art. 129 ust. 2 POŚ nie wyklucza co do zasady możliwości konstruowania przez powoda roszczeń na podstawie art. 435 §1 KC. W ocenie Sądu Apelacyjnego art. 435 KC mógłby stanowić podstawę roszczeń przeciwko przedsiębiorcy prowadzącemu port lotniczy, gdyby dochodzone odszkodowanie nie miało związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania. Skoro skutek wejścia w życie aktu prawa miejscowego, wprowadzającego OOU dochodzi do zawężenia granicy prawa własności, to od chwili wejścia w życie tego aktu właściciel musi znosić dopuszczalne na tym obszarze podwyższone normatywnie immisje hałasu bez możliwości ich zaniechania”.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie przytoczonych w treści uzasadnienia przepisów, należało uznać, iż roszczenie powodów o odszkodowanie z tytułu objęcia ich nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania

wygasło przed wytoczeniem powództwa i nie otworzyło się na nowo, po wejściu w życie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...), zatem powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji.

SSO Ewa Teofilak

ZARZĄDZENIE

(...)